

JANE AUSTEN
BÜSZKESÉG
ÉS BALÍTÉLET

fine selection

JANE AUSTEN
BÜSZKESÉG
ÉS BALÍTÉLET

Második kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

I.
KÖNYV

1. fejezet

Altalánosan elismert igazság, hogy a legényembernek, ha vagyonos, okvetlenül kell feleség.

Ez az igazság oly mélyen bevésődött a vidéki családok lelkébe, hogy ha ilyen ember csöppen a szomszédságukba, rögtön egyik vagy másik leányuk jog szerinti tulajdonának tekintik, még ha nem ismerik is érzéseit vagy nézeteit.

– Kedves Bennet – mondta Mrs. Bennet férjének egy napon –, hallotta már, hogy Netherfield Park végre bérlőre talált?

Mr. Bennet azt válaszolta, hogy erről nem tud.

– Pedig így van – erősködött az asszony. – Mrs. Long az imént járt itt, és mindent elmesélt.

Mr. Bennet nem felelt.

– Nem is kíváncsi, hogy ki a bérlő?! – kiáltotta az asszony türelmetlenül.

– Úgyis tudom, hogy el akarja mondani, halljuk hát, nem bánom. Az asszonynak nem kellett több biztatás.

– Nos, kedvesem, ha mindenáron tudni akarja: Mrs. Long azt a hírt hozta, hogy Netherfieldet egy vagyonos fiatalember bérelte

ki Észak-Angliából; négylovas hintón jött le hétfőn megnézni a birtokot, s annyira megtetszett neki, hogy tüstént megegyezett Mr. Morisszal; Szent Mihály napjáig beköltözik, a cselédség egy része pedig már a jövő hét végén a kastélyban lesz.

– Mi a neve?

– Bingley.

– Házasember? Nőtlen?

– Nőtlen, drágám, persze hogy az! Nőtlen ember, még hozzá vagyonos; négy-ötezer font az évi jövedelme. Mit szól, milyen szerencse ez a mi lányainknak!

– Hogy érti ezt? Mi köze van ennek a lányokhoz?

– Drága Bennet – felelte az asszony –, ne legyen ilyen tuskó! Természetesen arra gondolok, hogy egyik lányunkat feleségül veszi.

– Talán ezzel a szándékkal telepszik itt le?

– Ezzel a szándékkal! Hogy mondhat ilyen sületlenséget! De egyikükbe feltétlen beleszeret, s ezért rögtön meg kell látogatnia, mihelyt ideérkezik.

– Eszem ágában sincs. Maga és a lányok elmehetnek; talán még jobb, ha egyedül küldi el őket, mert maga van olyan csinos, mint akármelyik lánya, és Mr. Bingley-nek esetleg maga tetszene legjobban az egész társaságban.

– Drágám, ne hízelegjen! Nem mondom, voltam én is csinos, de most már nem tartom magam különös szépségnek. Ha egy asszonynak öt eladó lánya van, ne törődjék többet a szépségével.

– Ilyen esetben hiába is törődik vele már.

– De kedvesem, igazán meg kell látogatnia Mr. Bingley-t, mihelyt letelepszik a szomszédságunkban.

– Ez több, mint amit megígérhetek, higgye el.

– Gondoljon a lányaira. Gondolja meg, milyen szerencse lenne ez egyiküknek. Sir William és Lady Lucas már eltökélték, hogy meglátogatják; nekik is csak ez foroghat az eszükben, mert máskülönben, mint maga is tudja, nem keresnek fel jövevényeket. Ennyit megtehet, mert hogy néz ki, ha mi csak úgy beálltunk.

– Mire valók az ilyen aggályok? Mr. Bingley bizonyára nagyon szívesen látja magukat; majd átadnak neki néhány sort, amelyben atyai áldásomat adom, ha a lányok bármelyikét feleségül akarja venni – noha a magam részéről a kis Lizzy mellett emelnék szót.

– Ilyesmire ne is jusson az eszébe. Lizzy semmivel sem különb a többinél; közel sem olyan szép, mint Jane, és közel sem olyan jó kedélyű, mint Lydia. Persze magának mindig Lizzy volt a kedvence.

– Egyikről sem lehet valami sok jót mondani – jegyezte meg az apjuk –, mind csacska, üresfejű teremtés, mint a lányok általában; de Lizzynek fürgébb az észjárása, mint a nővéreinek.

– Mondja, Bennet, miért rágalmazza meg így tulajdon gyermekeit? Abban leli örömét, hogy engem gyötör. Semmi tekintettel sincs az idegeimre.

– Téved, drágám; nagyon is tisztellem az idegeit. Hiszen régi ismerőseim: legalább húsz év óta állandóan rájuk hivatkozik.

– Ó, ha tudná, mit szenvedek!

– Remélem, túléli, és megéri még, hogy sok fiatalember költözik erre a környékre, akinek négyezer font az évi jövedelme.

– Hiába jönnének húszan is ide, ha nem akarja őket meglátogatni.

– Szentül ígérem, hogy valamennyiüket végiglátogatom, persze ha már mind a húsz itt lesz.

Mr. Bennet alkatában oly különös módon keveredett a fürge elme, a gunyoros modor, a tartózkodás és a szeszély, hogy felesége huszonhárom évi tapasztalat után sem értette meg jellemét. Mrs. Bennetet könnyebb volt kiismerni: gyarló eszű, csekély tudású, hullámzó kedélyű asszony volt. Mikor elégedetlenség kínozta, idegesnek képzelte magát. Élete feladatának azt tartotta, hogy férjhez adja leányait, vigaszt a látogatásokban és a pletykákban talált.

2. fejezet

Mr. Bennet az elsők között tette tiszteletét Mr. Bingley-nél. Mindjárt kezdetben úgy döntött, hogy meglátogatja, bár feleségének az utolsó pillanatig azt hajtogatta, hogy nem keresi fel, s az asszony a látogatásról csak a következő este szerzett tudomást. A dolog a következőképpen derült ki. Mr. Bennet a második leányát figyelte, aki éppen kalapot díszített, majd hirtelen e szavakkal fordult hozzá:

– Remélem, Lizzy, a kalap tetszeni fog Mr. Bingley-nek is.

– Nem áll módunkban megtudni, mi tetszik Mr. Bingley-nek – mondta Mrs. Bennet szemrehányóan –, hiszen nem látogatjuk meg.

– De arról megfeledekzik, mama – mondta Elizabeth –, hogy találkozni fogunk vele társaságban, s Mrs. Long megígérte, hogy bemutatja nekünk.

– Csak nem képezed, hogy Mrs. Long ezt megtenné? Neki magának is két unokahúga van. Önző, képmutató nőszemély, nem várok tőle semmi jót.

– Én sem – tette hozzá Mr. Bennet –, s ezért örülök, hogy nem szorulunk a szolgálataira.

Mrs. Bennet nem méltatta férjét válaszra, de mivel nem tudott magán uralkodni, egyik lányába kötött bele:

– Ne köhögj már annyit, Kitty, az isten szerelmére! Kíméld kissé az idegeimet, tönkremennek belé.

– Kitty meggondolatlanul szokott köhögni – jegyezte meg az apja –, nem a kellő időben.

– Nem szórakozásból köhögök – felelte Kitty durcásan.

– Mikor lesz a következő bál, Lizzy?

– Holnaphoz két hétre.

– Igen, akkor! – kiáltott Mrs. Bennet. – Mr. Long pedig csak előtte levő nap érkezik vissza; így hát be sem mutathatja Mr. Bingley-t, mert ő maga sem ismeri még akkor.

– Így hát, drágám, lefőzheti a barátnőjét, mert maga mutathatja be neki Mr. Bingley-t.

– Lehetetlen, Bennet, lehetetlen, hiszen magam sem ismerem. Miért kínoz ennyire?

– Lám, ez megfontolt beszéd. Kétheti ismeretség valóban igen rövid – ennyi idő alatt nem lehet egy embert kiismerni. De ha mi nem vállaljuk, lesz más, aki vállalja. Elvégre Mrs. Longot és unokahúgait sem lehet megfosztani az esélytől; ő bizonyára szívességnek fogja ezt tekinteni, s ha maga nem hajlandó erre a szolgálatra, én vállalom.

A leányok apjukra bámultak. Mrs. Bennet csak ennyit mondott:

– Ostobaság, merő ostobaság!

– Miért e heves tiltakozás? – kérdezte Mr. Bennet. – Talán ostobaságnak tartja a bemutatkozás formáit és jelentőségét? Ebben nem értek egyet teljesen magával. Mi a véleményed, Mary? Tudom, hogy a kisasszony sokat töpreng, komoly könyveket olvas, és kivonatot készít belőlük.

Mary valami nagyon okosat akart felelni, de nem tudta, mit.

– Amíg Mary a gondolatait rendezi – folytatta az apja –, térjünk vissza Mr. Bingley-re.

– Mr. Bingley-vel már torkig vagyok! – csattant fel az asszony.

– Ezt igazán sajnálom; de miért nem szólt nekem előbb? Ha délelőtt tudtam volna, semmi esetre sem látogatom meg. Kár, hogy így történt; de mivel már tiszteletemet tettem nála, nem zárkozhatunk el az ismeretség elől.

A hölgyek meglepődtek – Mr. Bennet éppen ezt akarta elérni –; felesége talán a leányain is túltett, bár amikor az első örömkítörés lecsendesedett, kijelentette, hogy kezdettől fogva ezt várta.

– Milyen kedves magától, drága Bennet! Tudtam, hogy végül enged a rábeszélésnek. Tudtam, jobban szereti maga a lányait, sem hogy ilyen ismeretséget elszalasszon. Ó, milyen boldog vagyok! És hogy megtréfált bennünket! Még délelőtt meglátogatta, de nekünk eddig egy szót sem szólt.

– Most aztán kööhöghetsz, Kitty, amennyi jólesik – mondta Mr. Bennet, s közben kiment a szobából, mert már unta felesége elragadtatását.

– Milyen nagyszerű apátok van, lányok – szólalt meg Mrs. Bennet, mihelyt az ajtó becsukódott. – Nem tudom, valaha is meghálálhatjátok-e a jóságát – vagy akár az enyémet is. Mondhatom, a mi korunkban nem nagy öröm mindennap új ismerősöket szerezni; de a ti kedvetekért mindent megteszünk. Lydia, szívem, bár te vagy a legfiatalabb, biztosra veszem, hogy Mr. Bingley felkér táncra a következő bálon.

– Ó, egy cseppet sem félek! – jegyezte meg Lydia öntelten. – Igaz, én vagyok a legfiatalabb, de a legmagasabb is.

Egész este találgatták, mikor fogja Mr. Bingley visszaadni a látogatást, és már azon tűnődtek, mikorra hívják meg vacsorára.

3. fejezet

Mrs. Bennet hiába kíváncsiskodott: öt leánya segítségével sem bírta férjét rávenni, hogy megfelelő leírást adjon Mr. Bingley-ről. Különféle módon ostromolták: leplezetlen kérdésekkel, agyafúrt feltevésekkel, távoli célzásokkal – de Mr. Bennet valamennyiük ügyességét kijátszotta, s végül kénytelenek voltak szomszédnőjük, Lady Lucas közvetett értesüléseivel megelégedni. Lady Lucas igen kedvező véleményt adott. Férje, Sir William el volt ragadtatva Mr. Bingley-től; egészen ifjú, feltűnően jóképű, rendkívül kellemes fiatalember, s ami a legfontosabb, a következő bálon nagy társasággal fog megjelenni. Ki várhatna ennél többet? Aki a táncot szereti, legjobb úton van a szerelem felé; így hát vérmes reményeket tápláltak Mr. Bingley szívét illetően.

– Ha az egyik lányom révbe jut Netherfieldben – mondta Mrs. Bennet férjének –, és a többiek is mind jó férjet találnak, akkor más kívánságom nincsen.

Mr. Bingley néhány nap múlva viszonzta Mr. Bennet látogatását, és körülbelül tíz percet töltött vele a könyvtárszobában. Abban reménykedett, hogy a fiatal hölgyeket is üdvözölheti, mert sokat

hallott a szépségükről, de csak apjukkal találkozott. A hölgyek valamivel szerencsésebbek voltak, mert egy emeleti ablakból megálapíthatták, hogy Mr. Bingley kék kabátot visel, és fekete lovon érkezett.

Nem sokkal ezután meghívták vacsorára. Mrs. Bennet már összeállította a fogásokat, amelyekkel háziasszonyként kívánt tündökölni, de Mr. Bingley válasza az utolsó pillanatban az egész dolgot elhalasztotta. Közölte, hogy másnap a városba kell utaznia, ezért nem fogadhatja el megtisztelő meghívásukat stb. Mrs. Bennetet egészen lesújtotta a válasz. El sem tudta képzelni, milyen elfoglaltsága lehet Londonban ilyen rövid idővel azután, hogy Hertfordshire-be érkezett; már-már attól tartott, hogy Mr. Bingley állandóan ide-oda utazik, s nem telepszik meg Netherfieldben, ahogy tőle elvárta. Lady Lucas kissé csillapította aggodalmait, mert úgy vélte, hogy a fiatalember nagy társaságot akar összegyűjteni a bálra, s ezért utazott Londonba. Hamarosan híre ment, hogy Mr. Bingley tizenkét hölgyet és hét urat hoz magával. A leányokat lehangolta a hölgyek nagy száma; a bál előtti napon azonban megnyugodtak, mert értesültek, hogy Mr. Bingley tizenkét hölgy helyett csak hatot hozott magával Londonból, öt nővérét és egy unokanővérét. Mikor pedig a társaság belépett a bálterembe, kiderült, hogy csak öten vannak. Mr. Bingley, két nővére, az idősebbik nővér férje és még egy fiatalember.

Mr. Bingley jóképű, kellemes arckifejezésű és könnyed, természetes modorú úriember volt. Csinos, elegáns nővérein azonban meglátszott, hogy társaságbeli hölgyek. Sógorán, Mr. Hurstön meg csak annyi látszott, hogy úriember; barátja, Mr. Darcy azonban hamarosan magára vonta a terem figyelmét magas, előkelő alakjával, finom arcvonásaival és nemes tekintetével; öt perccel belépése után már körbejárt a hír, hogy évi tízezer font jövedelme van. Az urak

jóvágású férfinak minősítették, a hölgyek kijelentették, hogy sokkal csinosabb, mint Mr. Bingley. Az este első felében nagy csodálattal figyelték, amíg a modora visszatetszést nem keltett, és a hangulat ellene nem fordult: felfedezték ugyanis, hogy büszke, lenézi a társaságot, és méltóságán alulinak tartja, hogy köztük jól érezze magát. Akkor aztán hatalmas derbyshire-i birtokai ellenére is úgy döntöttek, hogy barátságtalan, kellemetlen a viselkedése, és össze sem lehet hasonlítani barátjával.

Mr. Bingley csakhamar megismerkedett minden jelentős személlyel a bálteremben; élénk volt és közvetlen, minden táncot végigtáncolt, haragudott, hogy a bálnak olyan hamar vége van, s megemlítette, maga is rendez házibált Netherfieldben. Az ilyen szeretetre méltó tulajdonságok önmagukért beszélnek.

Mennyire más volt a barátja! Mr. Darcy csak egy fordulót táncolt Mrs. Hursttel, egyet Miss Bingley-vel, kitért az elől, hogy más hölgyeknek is bemutassák, és aztán egész este fel-alá járkált a teremben, csak néha szólt egy-egy szót saját társaságához. Jelleméről kialakult az ítélet: a legbüszkébb, legkellemetlenebb ember a világon, s mindenki azt remélte, hogy soha többé nem teszi be ide a lábát.

Leghevesebb ellenségei közé tartozott Mrs. Bennet, akinek általában nem tetszett Mr. Darcy viselkedése, de ellenszenve személyes haraggá fokozódott, mert a fiatalember megsértette egyik leányát.

Mivel kevés volt a férfi, Elizabeth Bennet két táncot kénytelen volt végigülni; Mr. Darcy egy ideig elég közel állt hozzá, úgyhogy Miss Bennet végighallgatta Mr. Bingley-vel folytatott beszélgetését, aki pár percre odament a táncolóktól barátjához, és őt is táncba hívta.

– Gyere, Darcy – mondta Mr. Bingley –, ne húzódozz a tánctól. Rossz nézni, ahogy így egyedül, sután álldogálsz. Sokkal jobban teszed, ha táncolsz.

– Semmi kedvem sincs hozzá. Tudod, mennyire utálok a táncot, ha nem ismerem jól a páromat. Ilyen társaságban egyszerűen képtelen volnék rá. A nővéreid el vannak foglalva, a teremben pedig nincs még egy nő, akit felkérni nem volna számomra büntetés.

– Hitemre, én nem lennék ilyen kényes! – kiáltott Bingley. – Becsületszavamra mondom, soha életemben nem találkoztam ennyi kedves leánnyal, mint ma este; van köztük néhány rendkívül csinos.

– Az egyetlen csinos lány a teremben az, akivel te táncolsz – mondta Mr. Darcy, a legidősebb Miss Bennetre pillantva.

– Ó! A legszebb teremtés, akit életemben láttam! De ott ül mögötted az egyik húga, nagyon csinos, s bizonyára igen kellemes leány. Hadd kérem meg a páromat, mutasson be téged.

– Melyikre gondolsz? – kérdezte Darcy; megfordult, s egy pillanatra Elizabethre nézett; mikor azonban tekintetük találkozott, elfordította szemét, és hidegen ennyit mondott:

– Megjárja; de nem elég csinos ahhoz, hogy engem kísértésbe ejtsen; olyan hangulatban pedig jelenleg nem vagyok, hogy a mellőzött fiatal hölgyeket felkaroljam. Legjobban teszed, ha visszatérsz a párodhoz, és mosolyaiban sütkérezel, mert rám hiába pazarolod az idődet.

Mr. Bingley megfogadta a tanácsot, Mr. Darcy pedig tovább sétált. Elizabeth a helyén maradt, s nem mondhatni, hogy túlságosan barátságos érzéseket táplált iránta. De a történetet később jókedvűen, mosolyogva mesélte el barátnőinek, mert élénk, játékos kedélye volt, és minden nevetséges eset mulattatta.

Az egész család általában kellemesen töltötte az estét. Mrs. Bennet örömmel látta, hogy a netherfieldi társaság el van ragadtatva legidősebb leányától. Mr. Bingley kétszer is felkérte táncra, és a nővérei megkülönböztetett figyelemmel tüntették ki. Jane éppúgy örült

ennek, mint az édesanyja, de a maga nyugodt módján. Elizabeth együtt örült Jane-nel. Mary hallotta, hogy úgy emlegetik Miss Bingley-nek, mint a legműveltebb lányt a környéken; Catherine és Lydia pedig soha nem maradt táncos nélkül – az ő korukban még ezt tartották egyedül fontosnak a bálon. Ezért jó hangulatban tértek vissza Longbournba – ebben a faluban éltek, mint a helység legtekintélyesebb lakosai.

Mr. Bennet még ébren volt. Ha jó könyv volt a kezében, megfélekedezett az időről; ez alkalommal kíváncsian várta az este sikerét is, amelyhez annyi vérmes várakozás fűződött. Magában azt remélte, hogy felesége csalódnai fog az idegenben; de hamarosan rájött, hogy egészen más történetet kell végighallgatnia.

– Ó, drága Bennet! – nyitott be a felesége az ajtón. – Pompás esténk volt, nagyszerű volt a bál. Bárcsak maga is ott lett volna. Jane olyan tetszést aratott, hogy szinte hihetetlen. Mindenki el volt tőle ragadtatva; Mr. Bingley is nagyon szépnek találta, kétszer is táncolt vele! Ő volt az egyetlen a teremben, akit másodszer is felkért. Először Miss Lucast kérte fel. Hogy bosszankodtam, mikor táncba indultak, de Charlotte egyáltalán nem tetszett neki, kinek is tetszhet az a lány? Mikor azonban Jane beállt a táncba, Mr. Bingley szeme rögtön megakadt rajta. Érdeklődött iránta, bemutattatta magát, és felkérte a következő két fordulóra. A harmadik tánc két fordulójában Miss King volt a párja, a két negyedik fordulóban Maria Lucas, a két ötödikben megint Jane, a két hatodikban Lizzy, ami pedig a Boulanger...

– Ha rám is tekintettel lett volna – kiáltott fel Mr. Bennet türelmetlenül –, akkor feleannyit sem táncol! Az isten szerelmére, ne beszéljen többet Bingley táncosairól. Bárcsak már az első fordulónál kifecamította volna a bokáját!

– Ó, szívem – folytatta Mrs. Bennet –, egészen el vagyok tőle ragadtatva. Milyen rendkívül csinos férfi! S milyen bájosak a nővérei! Életemben senkin sem láttam még ilyen elegáns ruhákat. Mondhatom, Mrs. Hurst csipkegallérja...

Mr. Bennet ismét közbeszólt, s tiltakozott mindenféle divatbeszámoló ellen. Felesége kénytelen volt más tárgyra térni; sok keserűséggel és némileg túlozva adta elő Mr. Darcy felháborító udvariatlanságát.

– De biztosíthatom – tette hozzá –, Lizzy nem sokat veszít azzal, hogy nem nyerte meg Mr. Darcy tetszését: végtelenül kellemetlen, szörnyű ember, nem érdemes a kedvében járni. Hihetetlenül öntelt, magasan hordja az orrát! Pöffeszkedve járt-kelt, mintha tudja isten, ki volna! Az én lányom nem elég csinos, hogy vele táncoljon? Bár maga is ott lett volna, drágám, jól megadta volna neki! Ki nem állhatom azt az embert!

4. fejezet

*J*ane eddig csak óvatosan dicsérte Mr. Bingley-t, de amikor négyszemközt maradt hűgával, bevallotta, mennyire tetszik neki.

– Minden fiatalember példát vehetne róla – mondta –, olyan értelmes, jókedvű, élénk. Senkiben sem láttam még ilyen vonzó modort, ilyen könnyed, tökéletes jólneveltséget!

– Hozzá még csinos is – jegyezte meg Elizabeth. – Egy fiatalembertől ezt is elvárjuk, már amennyire tőle telik, a jellemére ez teszi fel a koronát.

– Nagyon hízelgő volt rám nézve, hogy másodszor is felkért. Ilyen figyelmességre nem számítottam.

– Te nem, de annál jobban számítottam rá én, a te nevedben. De éppen ez az egyik nagy különbség köztünk. Téged mindig meglep a bók és a figyelmesség, engem soha. Mi sem természetesebb, mint hogy újból felkért. Gondolod, nem látta, hogy legalább ötször olyan szép vagy, mint bármely más nő a teremben? Nincs semmi okod, hogy udvariasságáért hálás légy. Annyi bizonyos, hogy nagyon kellemes fiatalember. Neked adom. Tetszettek neked már ostobább emberek is.

– De kedves Lizzy!

– Tudod, te túlságosan hajlasz arra, hogy általában szeresd az embereket. Senkiben sem látsz hibát, az egész világ jó és kellemes a te szemedben. Soha életemben nem hallottam, hogy valakiről is rosszat mondtál volna.

– Nem akarok senkit sem elhamarkodva megítélni; de mindig csak azt mondom, amit gondolok.

– Tudom, hogy így van, s éppen ezen csodálkozom. Benned anynyi a józan ész – hogyan lehetsz hát ilyen őszintén vak mások ostobaságával, dőreségével szemben? A színlelt őszinteség elég gyakori, lépten-nyomon találkozunk vele. De őszintének lenni hivalkodás és minden mellékgondolat nélkül, meglátni a jót mindenki jellemében, és még jobbnak feltüntetni, elhallgatni a rosszat – ezt csak te tudod. Neked persze Mr. Bingley nővérei is tetszenek, pedig a modoruk nem olyan kellemes, mint a fivérüké.

– Elsőre nem; de ha az ember beszélgetni kezd velük, rögtön felfedezi, milyen kedvesek. Miss Bingley az öccsénél fog lakni, ő vezeti majd a házat. Nagyon tévednék, ha nem bizonyulna igen bájos és kellemes szomszédnak.

Elizabeth csendben hallgatta nővérét, pedig más volt a meggyőződése. A két Bingley nővér viselkedése a bálon nem arra vallott, hogy súlyt vetnek mások tetszésére. Elizabeth élesebb szemű volt, mint Jane, s kevésbé alkalmazkodó természetű. Nem is halmozták el annyi figyelmességgel, ami elhomályosíthatta volna ítéletét, s ezért nem tudott osztozni nővére kedvező véleményében. A Bingley nővérek igazi társaságbeli hölgyek voltak – élénkek és jókedvűek, ha úgy esett nekik jól, barátságosak azokkal, akikkel akartak –, de valójában gőgös, öntelt teremtések. Elég csinosak voltak, az egyik londoni magánintézetben nevelkedtek, vagonuk húszezer fontra

rúgott, de megszokták, hogy jövedelmükön felül költsékezzenek, és csak előkelő emberek társaságát keresték; így hát véleményük szerint minden joguk megvolt arra, hogy fenn hordják az orrukat, másokat pedig lenézzenek. Tekintélyes észak-angliai családból származtak, s ez a körülmény mélyebb nyomot hagyott emlékezetükben, mint az, hogy öccsük vagyona, s az övék is, kereskedésből eredt.

Mr. Bingley majd százezer font vagyont örökölt apjától, aki földbirtokot akart szerezni, de nem érthette meg terve megvalósulását. Fiának ugyanez volt a szándéka, néha körül is nézett egyik-másik grófságban.

Most azonban, hogy szép kastélyhoz jutott és vadászati jogot is szerzett, sokan úgy vélték – már akik ismerték Mr. Bingley kényelmes természetét –, hogy egész életét Netherfieldben fogja leélni, s a birtokvásárlást a következő nemzedékre hagyja.

Nővérei egyre unszolták, hogy vásároljon birtokot; mégis, bár öccsük csak bérlőként telepedett le, Miss Bingley egyáltalán nem vonakodott, hogy a háziasszony tisztét töltse be az asztalfőn, Mrs. Hurst pedig, akinek a férje inkább előkelő volt, mint vagyonos, időnként szívesen tekintette otthonának öccse házat.

Két év sem telt még el, mióta Mr. Bingley nagykorú lett, amikor egy véletlen ajánlás arra bírta, hogy megszemlélje a netherfieldi kastélyt. A szemle félóráig tartott, Mr. Bingley-nek megtetszettek a tágas szobák és a kastély fekvése, készpénznek vette a tulajdonos dícséretét, és tüstént kibérelte a házat.

Darcyhoz állhatatos barátság fűzte, élesen eltérő jellemük ellenére. Darcy könnyed, nyílt, hajlékony természete miatt kedvelte Bingley-t, bár lelki alkatuk nem is lehetett volna ellentétesebb, s bár a maga természetével sohasem látszott elégedetlennek. Bingley feltétlenül bízott Darcy szilárd barátságában, s rendkívül nagyra

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

becsülte ítélőképességét. Kettőjük közül Darcy volt szellemileg fölényben – Bingley-t sem mondhatta senki korlátoltnak, de Darcy valóban okos volt. Gőgös, zárkózott, nehezen kielégíthető, modora pedig, noha kifogástalan, nem volt megnyerő. Ebben a tekintetben határozottan barátja javára billent a mérleg. Bárhol jelent is meg, Bingley biztosra vehette, hogy megkedvelik, Darcy viszont folyton megsértette az embereket.

Jellemző az a mód, ahogyan a merytoni bálról beszélgettek. Bingley azt tartotta, hogy soha életében nem találkozott kellemesebb emberekkel és csinosabb lányokkal. Mindenki szívesen és figyelmesen bánt vele, nyoma sem volt a merev feszélyezettségnek, pillanatok alatt mindenkivel megismerkedett a teremben; ami pedig Miss Bennetet illeti, nála szebb angyalt el sem tudott képzelni. Darcy viszont a jelenlevők közül keveset talált szépnek, senkit sem előkelőnek; senki iránt nem érzett egy szikrányi érdeklődést sem, és tőlük sem kapott sem figyelmet, sem örömet. Miss Bennetről elismerte, hogy csinos, csak azt kifogásolta, hogy túlságosan sokat mosolyog.

Ebben Mrs. Hurst és húga is egyetértett – de azért Miss Bennet mégis nagyon tetszett nekik, el voltak tőle ragadtatva. Elismerték róla, hogy bájos teremtés, és szívesen fenntartották vele az ismeretséget. Mivel Jane így bájos teremtésnek minősült, Mr. Bingley e határozat alapján feljogosítva érezte magát, hogy úgy vélekedjék a leányról, ahogy jólesik.